

καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνεπλήρωσε τὴν παιδείαν, ἡ ὁποία τῷ ἔλιπεν. Εἶναι φιλόδοξος ἐπιθυμεῖ καθ' ὑπερβολὴν νὰ κατασταβῇ ὀνομαστός, καὶ θέλει νὰ κάμῃ τὸ καλὸν, καὶ ἐπέτυχε μάλιστα πολλάκις.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολέοντος, ἡ μᾶλλον τοῦ Βοναπάρτου, προφέρεται συχνάκις παρ' αὐτοῦ. Νομίζει ὅτι λαμβάνει συχνάκις τὸν μέγαν ἐκεῖνον ἄνδρα εἰς παράδειγμα, καὶ ἐρωτᾷ ἀκαταπαύστως τοὺς αὐλικούς του, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι μέγα ἔργον, νὰ κάμῃ κάμμιν διὰ τὰς ἐμπορίας, νὰ συστήσῃ νέον τι κατάστημα παιδείας, νὰ μεταβάλῃ τι εἰς τὴν διοίκησιν ἢ εἰς τὰ κριτήρια, ἃν ὁ Ναπολέων δὲν ἤθελε πράξει ὡς αὐτός, ἃν ἦτον εἰς τὸν τόπον του. Ὁ σατράπης, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὸ ἀνίκανον τῶν πόρων τοῦ τόπου, τὸν ὅποιον κυβερνᾷ, θέλει πάντοτε νὰ ἐπιχειρῇ· ἀλλὰ συχνάκις ἐμποδιζόμενος εἰς τὸ ἐπιχειρήμα του παρὰ τῆς ἀνεπιτηδεϊότητος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τούρκου, ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους διαφέρει ἡ διατήρησις τῆς ἀταξίας, περιορίζεται εἰς τὸ νὰ στενάζῃ διὰ τὴν κατάστασίν του.

Ὁ σατράπης δὲν εἶναι φιλοπόλεμος· οἱ τοποτηρηταί του κάμνουσι τὸν πόλεμον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰμπραχίμης, ὅστις εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔχει τὴν μεγαλητέραν ὑπόληψιν· ἐκ τούτου ἡμπορεῖ τις νὰ κρίνῃ περὶ τῶν ἄλλων. Ὁ σατράπης νομίζει ὅτι εἶναι παραπολὺ γέρον, καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ στρατηγῇ εἶναι δραστήριος, ἀνδρεῖος, ἐνίστε ἱρα-σὺς, ἀλλὰ κλίνει πάντοτε πρὸς τὴν ἀναπαυσιν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατ' ἐξοχὴν παρὰ τῷ κυρίῳ του, εἶναι ὁ Κ. Βογόζης Ἰουσιῦφ, ὁ πρῶτος τοῦ σατράπου διεθμηνεύς. Γεννημένος εἰς τὴν Σμύρνην, 54 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὁμιλεῖ ἐν εὐκολίᾳ τὴν Ἰταλικήν, τὴν Γαλλικὴν, Ἀραβικὴν καὶ Γραικικὴν γλῶσσαν. Ὡς χορ-στιανὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ διέκῃ στρατεύματα· ἀλλ' ἡ-ξεύρει νὰ καθιστάνηται χρήσιμος εἰς τὸν κύριόν του διὰ τῆς ἰκανότητός του, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀπεριορί-στου ἀφωσιώσεώς του. Ὁ Κ. Βογόζης διευθύνει ὅλας τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας· εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις τοῦ κυρίου του, κα-λεῖται εἰς ὅλα τὰ συμβούλια τούτου, καὶ εἶναι πρῶ-τος διευθυντὴς ὅλων τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Ὁ Μεχμέτ-μπεης εἶναι ὑπουργὸς τῶν πολεμικῶν. Φίλος ἐπιστήθιος τοῦ κυρίου του, συνεργεῖ μετὰ πολλῶν ζή-λου εἰς ὅλα τὰ περὶ βελτιώσεως παρὰ τοῦ σατράπου ἐπινοούμενα σχέδια. Ὁ ὑπουργὸς οὗτος, πεντηκοντού-της τὴν ἡλικίαν, ἐγεννήθη εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐ-ξείνου πόντου· ἐδοίκεσε πολὺν καιρὸν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων, καὶ δικαίως ἡμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αὐτὸς συνεισέφερε τὰ μέγιστα εἰς σύ-στασιν τῆς εὐταξίας καὶ ἡσυχίας εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Σεζίφ-μπεης, συγγενὴς τοῦ σατράπου, διεδέχθη τὸν Μεχμέτ-μπεην εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν,

τὸ ὅποιον ἀνεδέχθη πρὸ δύο ἐτῶν. Προβιδασθεὶς παρὰ τοῦ σατράπου, τὸν ὑπηρετεῖ μετὰ ζήλου. Ἐλπίζονται πολλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ἡλικίαν ἀνω-τέραν τῶν 32 ἐτῶν, δὲν προσκολλᾶται πολὺ εἰς τὰ ἀρ-χαῖα.

Ὁ Ἰμπραχίμ-ἀγᾶς, Τούρκος σωστὸς, 55 ἐτῶν τῆς ἡλικίας, ἔχει ὑπόληψιν τιμιωτάτου ἀνθρώπου. Ὁ χα-ρακτήρ αὐτοῦ εἶναι ἡμέρος, καὶ ἔχει ἱκανὰ προτερή-ματα, καὶ διὰ τοῦτο κατέχει πολὺν καιρὸν τὸ ἐπάγ-γελμά του· ἔχει τὴν προστασίαν τῶν ἐμπόρων· ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος τοῦ τὸν ἐμποδίζει συχνάκις ἀπὸ τοῦ νὰ ᾔῃαι ὠφέλιμος εἰς τοὺς προστατευομένους.

Καθὼς ὁ Ναπολέων εἶχε τὸν Ἀλέξανδρον Βερτιέρην, αὕτως ἔχει καὶ ὁ σατράπης τὸν Ὀσμάν-μπεην Νουρα-δίνον. Οὗτος, ἐπειδὴ ἐπαιδεύθη εἰς τὴν Εὐρώπῃ, ἐ-πειδὴ περιήλθεν ἐξ ἔτη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν, καὶ ὁμιλεῖ καλῶς αὐτὰς τὰς δύο γλώσσας, εἶναι πη-γὴ τῆς σοφίας καὶ γνώσεως ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Τούρ-κους. Τριακονταδύο μόνον ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὀλιγά-κις ὑπῆγεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ δὲν ἔχει κάμμιν στρα-τιωτικὴν ὑπόληψιν· τιμᾶται ὁμῶς γενικῶς. Εἶναι ἄ-ξιος ἐργάτης, καὶ ἄνθρωπος ἀγαπητός· αἱ πρὸς αὐτὸν σχέσεις ἦσαν αἱ πλέον εὐάρεστοι εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀξιωματικούς Γάλλους.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰσμαήλ Γεβραλτάρη, μεγά-λου στολάρχου τοῦ Αἰγυπτίου ναυτικοῦ, ὁ σατράπης ἀπορῶν, τίνα νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν, αὐτοσχε-δίᾳσε στολάρχην. Ὁ κλῆρος ἐπέσεν εἰς τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Μοχαρέμ-μπεην, διοικητὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Οὗτος κυβερνᾷ τὸν Αἰγύπτιον στόλον· καὶ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει παντελῶς τὴν νέαν αὐτοῦ τέχνην, ὁ στόλος ὑπάγει ὅπως τὸν φέρῃ ὁ ἄνεμος. Ὁ σατράπης αἰ-σθάνεται κάλλιστα τὴν θέσιν τοῦ γαμβροῦ του, καὶ τρέμει κατὰ πᾶσαν ὥραν μὴ πάθῃ ὁ στόλος τοῦ κάμ-μιν τρομερὰν φθορὰν, καὶ τόσῳ περισσότερον, καθ' ὅσον ὁ Μοχαρέμ-μπεης νομίζεται ὡς ἄνθρωπος εὐφυ-χος, καὶ ὅτι δὲν ἀποφεύγει τὸν κίνδυνον.

Σημ. Ἡ σύντομος τῆς αὐλῆς τῆς Αἰγύπτου περι-γραφή αὕτη, ὅσον εἰλικρινὴς καὶ ἀδιάφορος φαίνεται, ὑποφαίνει ὁμῶς καὶ τίνα συμπάθειαν πρὸς τὸν σατρά-πην τῆς Αἰγύπτου. Ἡμεῖς συνανεστράφημεν πολλοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὅποιοι ἐγνώρισαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν αὐλὴν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐπληροφόρηθημεν παρὰ τούτων, ὅτι ἡ αὐλὴ αὕτη σύγκειται κυρίως ἐκ βωμο-λόχων, κολάκων, δολοπλόκων, δολοφόνων, φαρμακευτῶν καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ἄξιος, τίμιος καὶ ἐνάρετος ἄνθρω-πος δὲν ἔχει χώραν εἰς αὐτήν. Οἱ αὐτικοὶ τοῦ σατρά-που τῆς Αἰγύπτου μετέρχονται τὰ πάντα, διὰ νὰ ἀ-ρέσωσιν εἰς τὸν δεσπότην, καὶ εἰς τοῦτο περιστρέφεται ὅλη αὐτῶν ἡ σπουδὴ.

Ὁ Συντάκτης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ
ΑΘΗΝΑΝ

τιρα καὶ τιμωρότερα υπερασπίσας, καὶ τὰ κατὰ τοῦ πολέμου ἐκείμους καὶ συγγόμενα καὶ βαρύτερα, θέλουσι δυσιασθῆ εἰς τὰ μερικότερα συμφέροντα τῶν ἄλλων. Ποῖος ἄνθρωπος, ὅσον ἀναισθητός, ὅσον ἀνάληγτος καὶ ἀνὴρ ἦται, δὲν ἤθελε φρίκει, ακιων, ὅτι ἡ ἀθάνατος τοῦ Μεσολογγίου φευγὰ παραδίδεται εἰς τὴν Τούρκικὴν μάχαιραν, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι συναβελφύουσιν, ἐκασφαλίσαινοι διὰ τῶν συνθηκῶν, καλεῖσθαι, ὅτι τὰ ἀπυλαύσωσι τῶν καλῶν τῆς ἐλευθερίας, ἔργου τῶν κείνων βραγμύων καὶ τῆς καρτερίας ἐκείνων! Ἀλλ' ἂν ἐξετάσωμεν ἐν συνόψει, τίςως ἐγένετο τοιαύτης συγκυρίας τῆς εἰς τὴν Πύρρον παραχωρήσεως τῆς Ρούμελης, ἢ μᾶλλον αἰτίως ἢ ὅσον ἀπλῶς δυνατὸν νὰ γένη τοιοῦτο τί

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσὼν ἡ ἄδεια καὶ δύναμις εἰς τὸ νὰ πραγματοποιῇ ἕνα συμφέασμα, ἐπέσειν ταῦτ' ἀπ' αὐτῆς τῆς Συνελεύσεως καὶ ὁδηγίας, καθ' ἃς εὐνато νὰ κάμῃ τὴν διαπραγματεύσειν. Κατ' αὐτὰς δὲ τὰς ὁδηγίας ἡ συμπεριληψὶς τῆς Ρούμλης, ὡς μέλους συναρτιστικῆς τῆς ὁλοκληρίας τῆς Ἑλληνικῆς επικρατείας, εἶναι ἐκ τῶν αὐτῶν οὐκ ἀνεν. Πῶς λοιπὸν ἦτον δυνατόν ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ καταπατήσῃ ἕνα τὸν κυριό-τερον ἔρρον τῶν ὁδηγίων τῆς ; Ἀνίσως δὲ ἡμπαρσωνάμ νὰ ὑποθέσωμεν τοῦτο δυνατόν, εἶναι βέβαιον, εἶναι μάλιστα ἀναντιρρότον, ὅτι τοιαύτῃ σύμ-ωατις ἡ συγκατάθεσις, γινόμενὴ παρὰ τῶν ὁδηγίας, ἔμενεν ἄκυρος καὶ ὡς μηδὲν γινόμεν. Ἐπειτα ἡ μεσιτρία δύναμις, ἥτις ἐπαιξε τὰς ὁδηγίας ταύτας, εἰχeto ποτὲ νὰ ἐμπεριωλεθῇ εἰς τοιαύτας ἀποφάσεις καὶ ἀδυνατοὺς συμφωνίας ; καὶ τί ἡμπαρσωνοῦσε νὰ ἐλπίσῃ ἐκ τούτου ; τί ἄλλο εἶμὲν τὸ νὰ συγχύσῃ καὶ νὰ περιπλέξῃ περισσότερον τὴν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς τῆς δύσκολον καὶ πολυπλοκὸν πραγματείαν ;

Τοιαύτην λοιπὴν παθεῖν βάσιν ἔχουσιν οἱ διασπει-
ρόμενοι καὶ διαθρόμενοι λόγοι, καὶ τοιαύτης παραλό-
γου ἀφορμῆς λαβόμεναι τινες κατατάραξαν τὰς κει-
τὰς πολλῶν. Ἄλλ' ὥς μάθωσιν οἱ ταραχωποιοὶ καὶ
βιζανιοπορεῖς, ὁμογενεῖς καὶ ἀλλογενεῖς, ὅτι ἵπποιον-
θεῖσθε σκοπὸν καὶ ἂν ἔχωσι διὰ καταθένουσιν τίποτε,
καὶ διὰ κἀμύουσιν ἄλλα εἰμὴ ἐπισφύουσιν εἰς ἑαυτοὺς
τὴν κινήν ἀγανάκτησιν καὶ καταφρονησιν.

Εἰς τὸν Ταχυδρόμον (Courier) τῆς Ἀγγλίας ἀνα-
κηρύσσεται τὸ ἀκόλουθον ἀρρογίον:

• Αἱ ἐκ Παρισίων ἐλθούσαι ἐσχάτως εἰδήσεις περὶ τῆς Πορτογαλλίας πολὺ ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι χροστῶν ἐλπίδων πρὸς ἐνὶ. Ὑπάρχουσιν πολλοὶ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ φύλαγμαθα μέγας ὁ ἀγὼν παρεκταθῇ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ, κατὰ τὰς συν- φέει τῶν ἱμφοδίων σχισμάτων μεταδιδῶς, κινδυνεύ- σαι τὰ πράγματα τῆς φρενίμου ἐλευθερίας. Αἱ βασι- κότεραι ἡμῶν ἐλπίδες στηρίζονται εἰς τὴν πέμψην Βρετανικῶν στρατευμάτων εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὅχι ὅσον διὰ τὰ ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ὄπλων ἀποτελέσματα εἰς τὴν μάχην, ὅσον διὰ τὴν ἥλικήν ἐπιρροήν, τὴν ὁ-

ποίαν Δέλει φέρει ἑαυτὴν καὶ ὅτι, κατὰ τὴν ὑπε-
ράσκεισιν, τὴν ὁλοκλήρην ἢ Ἀγγλίαν εἰς τὸν
συναμάχον της. Οἱ ἀποστάται Δελουσιὶ ἀνασθῆναι, ὅτι
ὁ πόλεμος αὐτῶν δὲν εἶναι πρὸς τὴν Πορτογαλίαν μόνον,
ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Πλὴν δὲν ἡμεροῦ-
μεν ἡ ἐπὶ ἑαυμὲν τὸσον πολὺ εἰς τὰ ἄμεσα ἀποτε-
λέσματα αἰ τοῦ τοῦ φρονήματος· ὥστε εἰ ἀποστάται ἐ-
περιπλέχουσιν τοιαυτῶν, καὶ δὲν ἡμεροῦν νὰ ἔχουσιν
ἄλλην ἐλπίδα παρὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων των.
Ἡ κατάσταση αὐτῶν εἶναι τὸσον ἀπελπισμένη, ὥστε
Δελουσι εὐρεθὴ ἀναγκασμένους νὰ ἐπιχειρήσῃσι τὰ πλεον
τελμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔκαμαν ἀναμ-
φιβολῶς ὁρθὸν λογαριασμὸν εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν ὁ-
ποίαν ἡ Ἰσπανία, ἂν καὶ ἀκούσως, Δέλει εὐρεθὴ ἀ-
ναγκασμένη νὰ ἀκολουθήσῃ, ὅταν μάθωσι τὸ πρᾶγμα,
ἡ κατάσταση αὐτῶν Δέλει γρηὺς πλεον ἀπελπισμένη,
καὶ ἡ ἀπελπισία καθιστάνει τοὺς ἀνθρώπους τρεμέτους.

— Ο αὐτὸς, ἀπὸ 4 ἰανουαρίου, ἀναγγέλλει ὅτι, ἂν ἡ Ἰσπανικὴ κυβέρνησις θελήσῃ νὰ ἀνατρέψῃ διὰ τῆς αὐτῆς τεχνικῶν τὴν ἀδολογίαν καὶ εὐθείαν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας, αὐτὴ θέλει λάβει μέτρα τῶν δραστικῶν καὶ τῶν ταχέων εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν βασιλεῖα Φερδινάνδον, ὅπως ᾔσται τὰ ὅπως ἔλαβε μέτρα ὑπὲρ τῆς Πορτογαλλίας, προσθέτει ἔπειτα:

« Περὶ δε τῆς Πορτογαλλικῆς ἐπινακαλμβανόμεν ὅ,τι
ἤν, εἶπαμεν, ὅτι ἡ πεποιθήσις ἡμῶν περὶ τοῦ τελείου
ἀποτελέσματος τοῦ ἀγῶνος, εἶναι ἀκατάστατος· ἀλλὰ
λέγμεν προσέτι ὅτι ἤμελει ἀντιθῆναι τὴν παραπλὴν αὐ
τῇ ἀποστολῇ τῆς ἀμεσοῦ ἀποκατάστασι τῆς ἡσυχίας. Εἶναι
προφανές, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσαν οἱ ἐφημερίδες
τῆς Λισσαβώης, περιστάτικα, ὅτι, ἀν καὶ τὰ κινήματα
τῶν ἀνταρτῶν ἐμπίδυσθαι διὰ τῶν συνταγματικῶν στρα-
τευμάτων, π ἢ αὐτοὶ διεκδικήσῃσι εἰς πάμπολλα
τῆς Πορτογαλλίας μέρη, καὶ ἐπομένως χροιάζεται πε-
ρὶ τοῦ καιρὸς, ἕως οὔ να ἀναγκασθῇσι εἰς ὑπὸταγὴν
ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Ἀγγλικῶν στρατεύματος, ὅσον ὀ-
λίγον καὶ ἀν ᾖ τὸν ἀριθμὸν, δίδει συνισφίρει, πολ-
λὴ εἰς ἀναμείψισιν τῆς πεποιθήσεως καὶ εἰς ἐνίσχυσιν.
Αἱ βουλαι φαίνοντα παρομοίως, ὅτι φρονέουσιν ὀρθό-
τητα, καὶ ἡ ἐπιτροπικὴς κινήσειν ἡγεμονίς δικιόνει
ἀπεισιν ἐνέργειαι. Ὅλα τὰ στοιχεῖα ταῦτα θέλον
φέρει ἐν τέλει εὐτυχιστάτα ἀποτελέσματα· ἀλλὰ δὲν
πρῶτον τα λησμονήσωμεν, ὅτι ταῦτα μέλλου να γε-
νοσιν. »

Ἐπειδὴ τινες ἐξελθοῦν, ὅτι χαριζόμενοι τῷ θεῷ ἢ τῷ θεῷ ἐξεδόκαμεν εἰς τὸν Ἀριθ. 32 τῆς Γεν. Ἐφημέριδος τὴν προσκλήσιν τῶν κατοίκων τῆς Λεσβίας, καὶ ὅχι ὅτι ἐπροσκληθῆμεν παρ' αὐτῶν ἐγγράφως, κρίνομεν εὐλογεῖν καὶ ἐκώσσαμεν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴν τῶν ἐφόρων τῆς ἐπαρχίας ἐκείνην.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος.

• Kóme !

Σας ἐγκλείεται ἀντίγραφον τῆς πρὸς τοὺς παροικοῦ-
σας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους συμπρωτοῦ-

τας μας Λιβανίτας προσκλητικῆς τῆς παρὰ τῶν νομίμων ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, κατὰ τὴν 27 τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐπὶ τοῦ ἔδαφους αὐτῆς συγκροτηθείσης τοπικῆς συνέλευσεως, τὸ ὁποῖον παρακαλεῖσθε δι' ἡμῶν παρὰ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ταύτης νὰ καταχωρήσετε εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτῆς, διὰ νὰ εἰδοποιηθῶν περὶ τῆς νερίμου ἐκλογῆς τῶν ἀπαιτουμένων δύο πληρεξουσίων αὐτῆς διὰ τὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν ἑλοῦν εἰς σποράδην παρευκείμενους συμπατριῶταις μας, καὶ μένοντες.

The 25 'Ιανουαρίου 1827, 'Εκ τῶν Ἀσπενῶν Οὐραγίων.

Οἱ ἔργου Λεβαντίας

Ἰωάννης Κόλλιας.

Βασίλης Περγαντάς.

Γιαννάκης Βασιλικός.

Ἐπὶ τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος.
Κύριε!

Εἰς τὴν Σαντορίνην διατρίβει ἰατροὶ τινες, ὀνόματι Δομένικος Σανταυάνιος. Ὁ ἐνάρτεος αὐτοῦ ἄνθρωπος ἠθέλησε νὰ προεβήσῃ εὐθυμίαν εἰς τοὺς Σαντορινιοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀποκριάσεως, ὥς γίνεται σχεδὸν πανταχοῦ εἰς τὰ χριστιανικὰ ἔθνη, καὶ διὰ προτροπῆς, δόξης, καὶ δαπάνης διὰ τὸν ἐκείνου Διάτρον. Εἰς τὸ Διάτρον τοῦτο παρέστησαν δύο κυμαδίας εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς μεταφρασμέναι, καὶ ἓν δράμα τοῦ Μεταστασίου εἰς Ἰταλικὴν. Ἡ παρὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος Κύριος Δομένικος ἔλαθε μέρος, ἦεν ἀξιολογὴς, καὶ ἐφ' αὐτὴν ἐνάρτεος εἰς ὅλους τοὺς παρόντας. Ἀλλὰ τινες ἠθέλωσι πιστεῖσαι ὅτι τὸ ἄδων τοῦτο πρᾶγμα ἐμελλε νὰ σκοταλισθῇ τὸν περισσότερον τῶν δυτικῶν Ἑλλήνων τῆς νῆσι. Ὁ καλὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος, ὁ Κύριος Πέγκ, παρωργίσθη τούτων, ὥστε ἐμπόδισε τοὺς δυτικούς Ἑλληνας

δι' ἱερaticῆς κατάρσεως ἀπὸ τοῦ νὰ παρεργίζονται εἰς τὸ ἀδῶν ἐκεῖνο θέατρον. Μοὶ ἔφαν παραδοξὸν καὶ ἀπλοῦν ἐν ταύτῃ ν' ἀκούσῃ ἐκκαίνεσθαι τοιαύτην παρὰ λόγον κατάρσιν ἐκ τοῦ στόματος ἀνθρώπου γεννημένη καὶ ἀναθραμμένη ὄχι εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἀλλ' εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ αὐτῆς εἰς τὸ πλέον πολιτισμένον μέρος, τὴν Γαλλίαν. Ὡς Εὐρωπαῖος ὁ Κύριος Πέγκ ἔπρεπε νὰ ᾔδειξῃ ὅτι τὰ θέατρα συνειδίζονται πανταχοῦ τῆς Ευρώπης, καὶ δὲν ἐμποδίζονται οὔτε ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἀπειλῶν ἐξουσιῶν, οὔτε ἀπὸ αὐτῶν τῶν κοριου τοῦ, τὸν Πάπα, καὶ πολὺ ὀλιγότερον οὐκ εἰς τὰ θέατρα παριστάνονται δράματα ἄλλα, ὅπως παρεστάθησαν εἰς Σαντορίην. Ποῦν ἀεμῆθη ὁ καλὸς ἐκκλησιαστικὸς πατήρ εἰς τὴν τοιαύτην παράλογον πράξιν; μήπως τὸ θέατρον τῆς Σαντορίης, ὡς ἐβλάστη ἡ γῆ τῶν χριστιανῶν; ἀλλ' ὁ εὐδαιμονισμὸς τοῦ θεάτρου Κύριος Δομνίκος εἶναι ἀνθρώπος πολλὰς ἀρετῆς καὶ ἀρετῆς διδάσκαλος; καὶ οἱ λόγοι τοῦ καὶ αἱ πράξεις τοῦ εἶναι ἐνάρετος, καὶ παρὰ τοιούτου ἀνδρός διαφθορὰν ἔδωκεν δὲν ἐπρεπε νὰ φοβῆται ὁ Κ. Πέγκ. Μ

πὺς τὸ Διάτρυν τῆς Σαντορίνης ἐναντιοῦτο εἰς τὰς ἐκ-
κλησιαστικὰς διατάξεις· ἀλλ' ἂν ἦναι τοῦτο, ἔπρεπε
να ἐμποδισθῶσι τὰ Διάτρυα εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν
κόσμον. Καὶ δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι, ἂν ὁ Κύριος Πάτρις,
κατὰ τὸν παράλογον ἐκκλησιαστικὸν τοῦ ζήλου, εἶχε
τόσην δύναμιν, ἤθελεν ἐξορίσει τὰ Διάτρυα ἀπ' ὅλων
τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν. Ἀλλ' ἔλαβε τὰ ἐπιγέγραφα
τῆς παραλόγου προσταγῆς τοῦ διότι δὲν τὸν ἤκουσε
καθεὶς, καὶ ὅλοι ἐτρέχον μετὰ προθυμίας ν' ἀκούσωσι
τὸν ἐκρετεν ἱατρὸν Δομένικον, ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ
ὁποίου δὲν ἐξήρχετο ἄλλο ἐμὴ λόγος ἡθικῆς, καὶ συ-
νέτρεχον εἰ κατεῖκε εἰς τὸ Διάτρυν διὰ τῆς ὁποί-
αν ἔχουσιν ὑπόληψιν, καὶ διὰ τὸ ὅπως χρεωστοῦσι
σέδας πρὸς τὸν Κύριον Δομένικον. Ὁ χρηστὸς
οὗτος ἄνθρωπος διατρίβει τρεῖς περὶ πού χρόνους εἰς
τῆς Σαντορίνης, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅστις
δὲν ἐπιδέξῃ τῆς φιλανθρωπίας του. Ἰατροὺς πολλοὺς
ἐκτελεῖ καὶ ἀπύρους, καὶ τοὺς ἐπιτηδεύει φιλανθρωπῶς,
καὶ ἐξ ἰδίων του ἀπαιτᾷ τε πολλοὺς εἰς τοὺς τόπους του.
Τοιούτων ἀνθρώπων ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ καὶ ὁ ἐκκλησια-
στικὸς πατὴρ, καὶ ὅμως κατ' αὐτοῦ διεύθυνε κυριωτέρως
τὰ τόσα τῆς κατάρτης του· διότι αὐτὸς ἐστάθη πρωτο-
γόνος τοῦ θεάτου εἰς Σαντορίνην.

Διατρίβων εἰς Σατορίνην ἐγύρισται καὶ τὸν Κ. Δομέ-
νικον καὶ τὸν Κ. Περὺν· ἀλλ' ὅσον τιμῶν τὸν πρῶτον
ἀλλὰ τόσον κατακρίνω τὸν δεύτερον. Παρεστῆν καὶ
εἰς τὰς διατρικὰς παρατάξεις, καὶ εὐχεστέων πα-
ραβολῶν ὑπαινέσας καὶ τοὺς δυτικούς τῆς Σατορίνης· "Ελ-
ληνικὰ" ὡστε ἡξίουν νὰ τιμῶσι καὶ σέβωνται τοὺς τι-
μίους αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ ἀπατῶνται εὐκόλως ἀπὸ τῶν
λέγων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, εἰ ὅποιαι δὲν ἡξί-
ουν, πῶς πρέπει νὰ πολεμῶνται εἰς τὸν κόσμον.

Σα, παρακαλῶ, Κύριε, νὰ καταχαρίσητε τὴν πο-
ρνοῦσαν μου εἰς τὴν Γεν. Ἑβδομημερίδα, εὐέλπις ὅτι θάλα
ᾠθελήσῃ.

Ἐκ Σόφας 1827 Φεβρουαρίου 23.

ΕΙ: τὴν συνδιόγκησιν σου.

Περὶ τῆς Ἀύλης τῆς Αἰγύπτου,
ἐκ τῆς ἐφημερίδος τῆς Αὐστρίας ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου.

* Τα ἐπιμέμενα περιστατικά περί τῆς ἀνάγκης τοῦ Μεχμέτ-Αλή, εἶναι ἀποσπάσματα ἀναφορᾶς Γάλλου τινός, ὁμιλιατικοῦ, ἐλθόντος ἐκ Αἰγύπτου πρὸ τινων ἡβδομάδων.

Ὁ σατράπης εἶναι ἀνθρώπος μικροῦ ἀναστήματος, 56 ἐπὶν ἤλκειν ἑνὴν. Εὐταλαμαδάνει συγκαλεῖ ὅτι ἐγενήθη εἰς τὴν Κασαλάν, κατὰ τὴν Μακεδονίαν, ἐν ἔτει 1774, τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιήγουτον ἐμπορευομένου τῶν Τουρκαλῶν σιταίου ἐκ Τέκεν, μετὰ τὴν πρὸς τὸν Ῥωσικὸν στόλον ἀναχώρησιν. Τὴν μάχην παύειν θέσκει ὡς ἐπισχεῖν τὴν γενέσκειν αὐτοῦ. Τὸ γενεῖόν τοῦ εἶναι φανερόν, ἀπὸ τοῦ προαιρέτου τοῦ ἰκανῶς ἐκινήσθαι, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τοὺς Τούρκους. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἐστῆναι κατὰ πολλὰ ἀνεκλήρου, ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ σατράπης υπερβύει πολὺν πόντον τοὺς περὶ αὐτὸν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1827.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης.

Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς, τέσσαρας ὥρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀπέβησαν οἱ ἡμέτεροι, ἕως χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ὑπὸ τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν Καραϊσκάκην, εἰς τὸ μέγος τὸ λεγόμενον Κερατιά ἢ Κερατσίνι, κατ' ἀριστερὰν τοῦ Πειραιῶς. Μόλις ἔμαθον τὴν ἀπόβασιν ταύτην οἱ ἐχθροὶ, καὶ εὐθὺς, γενομένης ἡμέρας, ἔδραμον πρὸς τὸ μέγος ἐκεῖνο, ἕως 1500 πεζοὶ καὶ 500 ἵππεις. Ἡ μάχη ἄρχισε, καὶ διήρκεσεν ἱκανὴν ὥραν. Δὺς ἐφώρμησαν οἱ ἐχθροὶ κατὰ τῶν ἡμετέρων, καὶ δις ἀπεκρούσθησαν μετὰ μεγάλης φθορᾶς. Τέλος ὑπεχώρησαν οἱ ἐχθροὶ, καὶ οἱ ἡμέτεροι ἐφάνησαν νικηταί. Ολίγοι ἵππεις Ἕλληνες ἔτρεψαν τὸ πικρὸν τοῦ ἐχθροῦ εἰς φυγὴν. Ἐν ᾧ δὲ ἐγίνετο ἡ μάχη, ἐκδηκαν καὶ οἱ ἐν Πειραιεὶ τῶν ὀχυρωμάτων, καὶ ἀκροβολίσθησαν ἐπὶ πολλαῖς ὥραις.

Ἐχθρὸς, τετάγτη τοῦ μηνὸς, ἄρχισε πάλιν ὁ πόλεμος ἀπὸ πρωίας, καὶ διήρκεσε κατ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν, ὡς ἐβλέπαμεν αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς.

Προσμένομεν ἀναφορὰν τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ, διὰ νὰ μάθωμεν ἀκριδέστερον τὰ κατὰ τὴν νέαν ἐκστρατείαν, καὶ τὰ κατὰ τὰς μάχας ταύτας.

Ἀπὸ τῆς διακηρύξεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, εἰς τὸν Ἀριθ. 32 ἐκδομένης, ἐπληροφόρηθη τὸ Κοινόν, ὅποια σκάνδαλα ολίγοι σπερμολόγοι ἐπρόσπαθῆσαν νὰ παρενσπείρωσι, διὰ νὰ ταράξωσι τὸ ἔθνος, καὶ νὰ δείξωσιν ὑπόπτους τοὺς πρὸς ἡμᾶς σκοπούς τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι περίεργον νὰ μάθῃ τις καὶ τὴν πηγὴν τῶν σκανδάλων τούτων. Οἱ λογοποιοὶ ἔλαβαν πρὸ ολίγου, ὡς αὐτοὶ βεβαιόουν, ἐκ Παρισίων γράμμα τοῦ Κυρίου Βιλλεβέκη (Laine de Villeveque) ἀπὸ 29 Νοεμβρίου. Ἀντὶ νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν σκοπὸν τοῦ γράμματος, προτιμῶμεν νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς λόγους τοῦ γράφαντος.

“Ἡ Γαλλία, λέγει, καὶ ἡ Ἀγγλία ἡσχολήθησαν ἐπιμόνως εἰς τὸ νὰ δώσωσι τέλος εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἑλλήνων ἀλλ' ἡ μὲν Γαλλία ἐπεθύμει καὶ ἤυχετο ἐν ταύτῳ νὰ συσταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα

„ μοναρχία συνταγματική ἢ δὲ Ἀγγλία ἤθελε καὶ ἐπρότεινε ἐν ὁσποδαράτῳ εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἄλλα εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ τὰ δύο ἐξαρτώμενα καὶ ὑποτελῆ τοῦ σουλτάνου καὶ οὕτως οἱ ἥρωες τοῦ Σουλίου, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι Ρουμελιῶται ὑποσιώπουντο πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Τούρκων, οἵτινες, ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Αἰτωλίας, Λεβαδίας, Ἀκαρνανίας, καὶ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἀθηνῶν πόλεως, δέλουσι κρατεῖ ἀκόμη καὶ τὸ φρούριον τῆς Κορίνθου. „

Δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωμεν τὸν Κύριον Βιλλεβέκη ἡξεύρομεν μόνον, ὅτι οὔτε τοῦ Γαλλικοῦ οὔτε τοῦ Ἀγγλικοῦ συμβουλίου τῶν μινίστρων μέλος εἶναι, διὰ νὰ γνωρίξῃ ἀκριδῶς καὶ βεβαίως, τί ἀπεφάτισαν αἱ δύο ἐκεῖναι αὐλαὶ περὶ τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος ἡξεύρομεν ἀκόμη, ὅτι πρῶτος ἄρχισε κάποιον πολιτικὸν σχέδιον, τὸ ὅποιον ἔπειτα ὁ στρατηγὸς Ρόχης (Roche) ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ φέρῃ, παρὰ τὰς ὁδηγίας τῆς ἐν Παρισίοις φιλελληνικῆς ἐταιρείας, εἰς ἑκδοσιν, σχέδιον, τὸ ὅποιον μᾶς ἔφερε τόσας ταραχὰς καὶ τόσα ἐμβύλια σχίσματα ἡξεύρομεν τέλος, ὅτι ἡ Γαλλικὴ κυδέρνησις, τῆς ὁποίας καυχᾶται ὅτι γνωρίζει τὰ μυστικὰ φρονήματα, ἀπεδοκίμασε καὶ κατέκρινε τὸ σχέδιόν του ῥητῶς καὶ ἐπισήμως. Μήπως καὶ τὰ νεοσπὶ ταῦτα γραφόμενά του εἶναι συνέχεια καὶ ἐξακολούθησις ἐκείνου τοῦ σχεδίου τούτου; Πολλοὶ ὑποπτεύουσιν, ὅτι, ἀποτυχὼν εἰς τὰ πρῶτα ἐπιχειρήματά του, ἔλλαξε τρόπους καὶ μέτα, ἀλλ' ὅχι καὶ σκοπὸν. Ἀλλ' ἡμεῖς μὴ πιστεύοντες εἰμὴ δετικά πράγματα, ἢ τοῦλάχιστον δετικά διδόμενα, δὲν τοιμῶμεν νὰ τὸ βεβαιώσωμεν. Δὲν εἶναι παράξενον, ὁ γράφων νὰ ᾔῃ κακῶς πληροφορημένος, καὶ νὰ ἀπατάται μᾶλλον, ἢ νὰ δέλῃ νὰ ἀπατήσῃ.

Εἶναι βέβαια πολλὰ πικρὸν, εἶναι μάλιστα φοβερὸν ὅχι μόνον εἰς Ἕλληνα, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα εὐαίσθητον ξένον, νὰ στοχασθῇ, ὅτι τόσα πολύτιμα αἰσθητά, χυνόμενα ἐξ ἡδὴ ἐτη, τόσαι δυσταμάτα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους δὲν δέλουσιν ἔχει ἄλλον καρπὸν εἰμὴ ὁσποδαράτα, καὶ βλαχικὴν δουλείαν. Εἶναι ἀκόμη πικρότερον νὰ φαντασθῇ, ὅτι οἱ ἀνδρεῖοι Ρουμελιῶται, οἵτινες καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος προθυμῶς